

Mechúrik-koščúrik s kamarátmi

Mechúrik-Koščúrik bol sirota. Doma nemal už nikoho a ničoho; pustil sa teda po vandrovkke, dobrých kamarátov hľadať.

Ide, ide – vandroje. Pribehne k nemu myš a volá naňho:

„Bože daj šťastia, Mechúrik-Koščúrik, vezmi ma so sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som myška-chocholuška.”

„No, pod!”

Idú, idú
Mechúrik-Koščúrik s myškou
chocholuškou – a vandrojú.
Stretne ich žabka:

„Bože vám daj šťastia! Ej, vy ste už dvaja a ja ešte sama v svete, vezmiteže ma sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som žabka-rapotačka.”

„No, pod!”

Idú, idú
Mechúrik-Koščúrik, myška-
chocholuška a
žabka-rapotačka.
Stretne ich had:

„Bože daj šťastia! Postojteže, vezmiteže i mňa sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som po tráve šmyk!”

„No, pod!”

„Idú, idú Mechúrik-Koščúrik, myška-chocholuška, žabka-rapotačka a had po tráve šmyk. Stretne ich zajac:

„Bože daj šťastia! Vezmiteže i mňa sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som po lese skok!”

„No, pod!”

Idú, idú Mechúrik-Koščúrik, myška-chocholuška, žabka-rapotačka, had po tráve šmyk a zajac po lese skok. Stretne ich líška:

„Bože daj šťastia! Vezmite ma sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som líštička-kmotrička!”

„No, pod!”

Idú, idú Mechúrik-Koščúrik, myška-
chocholuška, žabka-rapotačka, had po
tráve šmyk, zajac po lese skok a
líštička-kmotrička. Stretne ich vlk:

„Bože daj šťastia! Vezmite ma sebou!”

„A ktože si ty?”

„Ja som horský trubač!”

„No, poď!“

Idú, idú Mechúrik-Koščúrik, myška-chocholuška, žabka-rapotačka, had po tráve šmyk, zajac po lese skok, líštička-kmotrička a vlk horský trubač. Stretne ich medveď:

„Bože daj šťastia! Vezmite ma sebou!“

„A ktože si ty?“

„Ja som morský mrmláč!“

„No, poď!“

Ak tak putujú, tak putujú Mechúrik-Koščúrik s myškou-chocholuškou, s žabkou-rapotačkou, s hadom po tráve šmykom, so zajacom po lese skokom, s líštičkou-kmotričkou, s vlkom horským trubačom i s medveďom morským mrmláčom a prídu v pustých horách ku jednému domčeku, kde ježibaba svadbu strojila.

„Hej,“ povedajú si, „ukážmeže teraz, čo vieme!“

Tu zastali si na dvore do radu a Mechúrik-Koščúrik, ako všadial, tak i teraz, stal sa napredok.

Mechúrik-Koščúrik nafúkal sa a pripravil si huk, že len tak hučalo; myška-chocholuška písťala; žabka-rapotačka rapotala; had po tráve šmyk ťahal ako sláčikom na husliach; zajac po lese skok vyskakoval pred nimi a pekne prepletal nohami; líštička-kmotrička, akoby na krstení bola, tak vyťahovala a vyspevovala; vlk horský trubač trúbil; medveď morský mrmláč mrmlal. Ozývala sa hora naširoko a tí tamdnu triasli sa, čo to za hudci prišli im na svadbu. Tu Mechúrik-Koščúrik chcel ešte lepšie preukázať sa, i veru nafúkol sa ešte raz. Vtom prásk! roztresol sa. Jeho kamaráti tak náramne rozchichotali sa na tom – a tí tamdnu tak naľakali sa toho tresku a chichotu, že rozutekali sa na všetky strany. A ježibaba, keď videla, ako svadobníci zaberajú, parila ešte popredku.

Títo potom vnišli do domu, posadali sa za prikryté stoly, jedli a pili z hotového. A aby im svadba nebola len tak pri slamenom snopku, postavili si medveďa za starejšieho, vlk si vzal líšku za ženu a dosvadbili sa pri peknom poriadku. Vlk s líškou žijú aj doteraz – ak nepomreli.

